

Arrest

**nr. 341 462 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 oktober 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat L. VAN DE KEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij verklaart op 4 juli 2019 in België aangekomen te zijn waar zij op 12 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indient bij de Belgische autoriteiten. Uit onderzoek van haar vingerafdrukken op 9 juli 2019 in de EURODAC database blijkt dat zij een VIB indiende in Frankrijk op 28.09.2018. Op 16 juli 2018 werd verzoekende partij ook reeds geregistreerd in Italië wegens onwettelijke binnenkomst.

Op 23 augustus 2019 wordt verzoekende partij gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Op 26 augustus 2019 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties conform artikel 18(1)a. Dit verzoek wordt niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 27.10.2019 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 27 augustus 2019 informeren de Franse instanties verwerende partij dat zij op 9 januari 2019 een impliciet akkoord hadden van de Italiaanse instanties voor de overname van verzoekende partij waardoor Italië als de verantwoordelijke lidstaat aanzien werd.

Verwerende partij besluit op 2 maart 2020 tot een bijlage 26^{quater} met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij stelt hiertegen beroep in bij de Raad.

1.2 Intussen wordt verzoekende partij herhaaldelijk staande gehouden omwille van verschillende feiten. Deze feiten leiden tot verschillende veroordelingen.

1.3 Op 23 september 2021 kent de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: het CGVS) aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe. Op 3 november 2021 wordt zij ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 9 maart 2022 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4 Op 2 augustus 2022 wordt het CGVS verzocht de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken op grond van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2025 wordt de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op basis van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingetrokken door de CGVS.

1.5 Op 2 september 2025 wordt verzoekende partij er door een terugkeerbegeleider in de gevangenis van in kennis gesteld dat overwogen wordt om haar recht op verblijf te beëindigen en wordt haar de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

Na een bijkomende termijn voor bijkomende opmerkingen en stukken wordt op 12 oktober 2025 de vragenlijst hoorrecht door de raadsman van verzoekende partij overgemaakt aan verwerende partij.

1.6 Op 21 oktober 2025 wordt door verwerende partij besloten het recht op verblijf van verzoekende partij te beëindigen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

*“naam : W. W. (...)
voornaam : E. (...)
geboortedatum : 01.04.1995
geboorteplaats: Shambuko
nationaliteit : Eritrea*

*aliassen: M. So. (...), geboren op (...)
M. S. (...), geboren op (...)
M. Se. (...), geboren op (...)
W. I. (...), geboren in (...)
W. E. (...), geboren op v
W. Ey. (...), geboren op v
W. W. Ey. (...), geboren op (...)
W. W. E. (...), geboren op (...)
W. W. E. (...), geboren op v
W. W. E. (...), geboren op (...)
Wh. Ey. (...), geboren op (...)
Ws. E. (...), geboren op (...)
Wl. E. (...), geboren op v
W. I. 5...), geboren op (...)*

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 09.07.2019 verzocht u om internationale bescherming en werd u een bewijs van aanmelding afgeleverd. Uit het dactyloscopisch onderzoek bleek dat uw vingerafdrukken eerder waren afgenomen in Italië op 16.07.2018 en in Frankrijk op 28.09.2018. U werd verzocht zich op 12.07.2019 aan te bieden om uw verzoek om internationale bescherming formeel in te dienen.

Op 11.07.2019 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de Politie van Sint-Joost-ten-Node (PV nummer: BR.55.L6.033426/2019). U werd gevat in de Plantenstraat terwijl u over uw geslachtsdeel wreef op de openbare weg. Uw geslachtsdeel was bloot en zichtbaar voor omstaanders. U was

onder invloed van alcohol (PV nummer: BR.37.L6.033427/2019). Diezelfde dag nog werd u een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en een inreisverbod voor een duur van 3 jaar betekend.

Op 12.07.2019 diende u op naam van W. W. E. (...) het verzoek om internationale bescherming formeel in. U werd op 12.07.2019 ingeschreven in het wachtregister.

Op 26.08.2019 werd, in het kader van de Dublinverordening, een terugnameverzoek gericht aan zowel de Italiaanse als de Franse autoriteiten. De Franse autoriteiten weigerden de terugname, met als motivering dat er op 09.01.2019 reeds een impliciet akkoord van Italië werd vastgesteld, waardoor volgens hen de verantwoordelijkheid bij Italië lag. Aangezien de Italiaanse autoriteiten evenmin reageerden op het Belgische terugnameverzoek binnen de termijn van 2 maanden, werd de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 22, lid 7 van de Dublinverordening, automatisch aan Italië toegewezen.

Naar aanleiding van de beslissing dat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, werd op 02.03.2020 een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26quater) opgesteld, deze werd u op 03.03.2020 betekend.

Op 04.03.2020 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de beslissing d.d. 02.03.2020 te vorderen.

Op 25.05.2020 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de Politie van Elsene naar aanleiding van diefstal met geweld (BR.11.LL.053835/2020), u verklaarde aan de politie M. S. (...) te heten.

Op 17.07.2020 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld door de Politie van Leopoldsborg naar aanleiding van openbare dronkenschap (HA.18.L8.003584/2020 en HA.18.L8.003583/2020).

Op 31.08.2020 oordeelde de voorzitter van de IIe kamer van de RVV dat het beroep d.d. 04.03.2020 door middel van een loutere schriftelijke procedure verworpen kon worden. Binnen de gestelde termijn van 6 maanden had immers geen overdracht plaatsgevonden, waardoor de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten berustte en u geen actueel belang had bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Op 01.10.2020 maakte de Dienst Vreemdelingenzaken uw verzoek om internationale bescherming over aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

Op 27.10.2020 verwierp de RVV de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring d.d. 04.03.2020. Geen enkele van de partijen had binnen een termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Op 21.12.2020 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout op verdenking van opzettelijke slagen en verwondingen met een arbeidsongeschiktheid van minder dan 4 maanden; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden en verboden wapendracht.

Op 01.03.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar en tot een geldboete van 800 euro (vervangende gevangenisstraf: 30 dagen) met uitstel van een termijn van 3 jaar voor 400 euro daar u zich schuldig had gemaakt aan scherpe, snijdende of stompe voorwerpen of stoffen te hebben gedragen of vervoerd, die niet als wapen waren ontworpen, maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, duidelijk was dat degene die ze droeg of vervoerde, ze wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, namelijk een keukenmes; aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg hadden en aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is. Feiten gepleegd op 20.12.2020. (uitstel uitvoerbaar door arrest d.d. 28.06.2023)

Op 13.04.2021 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 22.06.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden en tot een geldboete van 800 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal, namelijk een portefeuille met inhoud. Feit gepleegd op 19.04.2020.

Op 23.09.2021 besliste de Commissaris-generaal u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Op 03.11.2021 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister. Sinds 09.03.2022 bent u in het bezit van een A-kaart.

Op 26.06.2022 werd u aangetroffen op de Benelux-trein in het gezelschap van 4 anderen, allen zonder geldig ticket. Na een controle in het Rijksregister en de nationale databanken bleek dat u geseind stond wegens een bevel tot gevangenneming van 18 maanden, onmiddellijk uitvoerbaar, naar aanleiding van een verstekveroordeling onder de naam M. Se. (...) d.d.

14.12.2021. Op 27.06.2022 werd u overgebracht naar de gevangenis van Sint-Gillis, waar u werd opgesloten.

Op 28.06.2022 diende u verzet in tegen deze verstekveroordeling d.d. 14.12.2021.

Op 15.07.2022 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel onder de naam M. Se. (...) veroordeeld (op verzet tegen vonnis d.d. 14.12.2021) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar behoudens de reeds ondergane voorhechtenis (van 26.06.2022 tot 15.07.2022) daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal, namelijk een portefeuille met een onbepaalde inhoud (feit gepleegd in de nacht van 24.05.2020 op 25.05.2020) en aan illegaal in het Rijk te zijn binnengekomen of er verbleven te hebben (feit gepleegd tussen 11.07.2019 en 26.05.2020). (uitstel uitvoerbaar door arrest d.d. 28.06.2023)

Op 15.07.2022 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 02.08.2022 werd het CGVS verzocht uw vluchtelingenstatus in te trekken op grond van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Op 17.11.2022 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld door de Politie van Antwerpen naar aanleiding van drugverkoop (AN.55.LB.128657/2022 en AN.60.LB.128649/2022).

Op 02.01.2023 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen op verdenking van poging doodslag en belaging.

Op 23.03.2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden in staat van wettelijke herhaling en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan middelen zonder vergunning te hebben aangeboden, afgeleverd of geleverd, namelijk cannabis. Feit gepleegd tussen 13.11.2022 en 18.11.2022, meermaals, op niet nader bepaalde data en laatst op 17.11.2022.

Op 28.06.2023 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 19.04.2023) veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot moord, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade (feit gepleegd op 01.01.2023); aan scherpe, snijdende of stompe voorwerpen of stoffen te hebben gedragen of vervoerd, die niet als wapen waren ontworpen, maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, duidelijk was dat degene die ze droeg of vervoerde, ze wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, namelijk een vleesmes van het merk Cuyfor, een vleesmes van het merk Yin Guns en een uitbeenmes van het merk Yin Gan (feit gepleegd op 01.01.2023) en aan een persoon te hebben belaagd, terwijl u wist of had moeten weten dat u door uw gedrag de rust van die bewuste persoon ernstig zou verstoren (feit gepleegd tussen 03.10.2022 en 08.10.2022).

Op 06.06.2025 werd uw vluchtelingenstatus steunend op artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingetrokken door het CGVS. Het Commissariaat-generaal was van oordeel dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea. Een verwijderingsmaatregel is aldus niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd op 13.06.2025 verstuurd naar de gevangenis te Dendermonde.

In de relatief korte periode dat u in België verblijft, werd u reeds vijfmaal strafrechtelijk veroordeeld. U verbleef in de gevangenis van 21.12.2020 tot 13.04.2021, van 27.06.2022 tot 15.07.2022, en bent sinds 02.01.2023 onafgebroken gedetineerd. Volgens uw huidige detentiefiche is uw strafeinde vastgesteld op 31.03.2030.

Op 01.03.2021 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar en tot een geldboete van 800 euro (vervangende gevangenisstraf: 30 dagen) met uitstel van een termijn van 3 jaar voor 400 euro. Op 20.12.2020 bracht u verwondingen en slagen toe aan H.A. met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. U bedreigde H.A. door gebaren of zinnebeelden en u droeg een keukenmes om het als wapen te kunnen gebruiken. Deze feiten zijn ernstig en getuigen van een verregaande normvervaging. Inbreuken op de Wapenwet leiden tot maatschappelijke onveiligheid en kunnen niet getolereerd worden. Om het ontradend karakter te optimaliseren werd u een gevangenisstraf deels met uitstel opgelegd maar dat weerhield u niet om opnieuw feiten te plegen waardoor het verkregen uitstel alsnog in uitvoer moest worden gebracht.

Op 22.06.2021 werd u bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden en tot een geldboete van 800 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen). Op 19.04.2020 stal u een portefeuille met inhoud ten nadele van R.G.. U bracht geen enkel respect op voor de eigendomsrechten van anderen. Uit het vonnis blijkt dat uw levensomstandigheden weinig stabiel waren. U beschikte niet over een vast adres en u maakte gebruik van aliases.

Op 15.07.2022 (op verzet tegen vonnis d.d. 14.12.2021) werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar behoudens de voorhechtenis. In de nacht van 24.05.2020 op 25.05.2020 maakte u zich opnieuw schuldig aan de diefstal van een portefeuille. U bracht wederom geen enkel respect op voor de eigendomsrechten van anderen. (uitstel uitvoerbaar door arrest d.d. 28.06.2023)

Op 23.03.2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden in staat van wettelijke herhaling en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt middelen zonder vergunning te hebben aangeboden, afgeleverd of geleverd, namelijk cannabis. Op 17.11.2022 stelde een politiepatrouille via het digitale systeem Focus vast dat de radiokamer een persoon in het zicht had met de politionele camera dewelke vermoedelijk verdovende middelen aan het verkopen was. De patrouille kreeg automatisch een foto van de verdachte doorgestuurd. Zij begaven zich onmiddellijk naar het adres van de feiten, een kleine speeltuin met enkele zitbanken 2 straten verderop. De politiepatrouille stelde vast dat er twee personen aanwezig waren ter hoogte van de banken. Eén van deze personen, u, kwam overeen met de beelden die zij digitaal doorgestuurd gekregen hadden en de politie ging over tot controle. Tijdens een veiligheidsfouille werd een zak aangetroffen met 13 afzonderlijke hoeveelheden groen kruid, dat op basis van geur, textuur en kleur als marihuana werd herkend. Op het politiebureau werd het aangetroffen kruid onderworpen aan tests en gewogen. De totale hoeveelheid, inclusief het verpakkingsmateriaal, bedroeg 12,17 gram. Naast het groen kruid werden ook uw Samsung-gsm en een geldsom van 51,50 euro in beslag genomen. U beoogde blijkbaar snel en gemakkelijk geldgewin. U hield daarbij geen rekening met de gezondheidsrisico's voor de kwetsbare en afhankelijke gebruikers.

Op 28.06.2023 (op beroep tegen vonnis d.d. 19.04.2023) werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar in staat van wettelijke herhaling. Op 01.01.2023 werd de politie omstreeks 12u06 opgeroepen naar de Dambruggestraat in Antwerpen voor iemand die een messteek zou hebben gekregen. De verbalisanten troffen het slachtoffer (N.) aan; hij was bij bewustzijn en had twee oppervlakkige verwondingen (op de hand en op de borst). In de inkomhal van het gebouw vond de politie een keukenmes tussen het afval.

Plots stond u naast het dienstvoertuig. U zei dat u nog twee messen op zak had. U was rustig en meewerkend. Uw linkerarm zat in een draagbeugel. N. werd ter plaatse verzorgd, hij diende niet naar het ziekenhuis te worden overgebracht, de verwondingen waren slechts beperkt.

N. verklaarde dat hij lag te slapen toen er plots geklopt werd aan zijn voordeur. Hij opende de deur en werd onmiddellijk aangevallen door een voor hem onbekende man met een mes. Hij kon gelukkig achteruit stappen. De punt van het mes raakte zijn bloot bovenlijf. Na duw- en trekwerk heeft hij de deur terug kunnen sluiten. Later heeft N. vernomen dat u een buurman was die het hele gebouw terroriseerde.

U verklaarde tijdens een eerste verhoor dat u al drie maanden werd lastiggevallen door de medebewoner van uw buurman. U belde hiervoor de politie al een aantal keer op maar als de politie dan kwam gebeurde er volgens u niets. U had drie slapeloze nachten op rij gehad; de man klopte op de muur en u deed dit dan ook. U wou die dag aan de buurman vragen waarom hij dit deed, u klopte en stampte naar eigen zeggen met uw voet tegen de deur. U stak de man meteen met een keukenmes, omdat uw hoofd 'helemaal overhoop' was. De buurman sloeg de deur dicht. U liep naar de winkel. U had messen op zak om u te verweren. Toen u de politie zag, bent u naar hen gegaan om te zeggen wat er gebeurd was en hen de messen te overhandigen. U bent in behandeling geweest bij een psycholoog en toen ging alles goed maar de laatste dagen was u erg bezorgd en gestresseerd; u voelde zich niet op uw gemak in uw woning, de man maakte u gek met zijn kuchgeluiden. U bent uiteindelijk blij dat u bij de politie bent. U wou gewoon rust.

Uit een maatschappelijke bevraging bleek dat u voor verregaande overlast zorgde in het gebouw waar u woonde. Dit werd onder meer verklaard door de eigenaar van een aantal studio's in het gebouw waar u en het slachtoffer woonden. U was steeds dronken, liet afval achter en richtte beschadigingen aan. De bewoners hadden schrik van u. Verder bleek dat er al eerdere politietussenkomsten geweest waren waarbij u dronken of onder invloed bleek te zijn. Op 06.06.2022 leek u psychische problemen te vertonen en werd u overgebracht naar ZNA Stuivenberg; vervolgens liet u zich vrijwillig opnemen.

Een andere bewoner bevestigde uw storende gedrag in het gebouw. U had een tijd geleden de voordeur van de studio van No. kapot gestampt. U had toen ook een mes bij en stak hiermee richting No.. Op datum van de feiten belde No. op verzoek van N. de politie.

Uit de verklaringen van de huisbaas bleek dat er eerder ook incidenten geweest waren tussen u en medebewoner S.Z.. De huisbaas legde screenshots neer van camerabeelden over een incident op 04.10.2022. Verder werd een WhatsAppconversatie gevoegd waarin werd gezegd dat u voor overlast zorgde (lawaaï, slaan op de deuren, kloppen op de muren, brullen en vloeken op het terras...). S.Z. vroeg een oplossing aan de huisbaas. Op 04.10.2022 was er inderdaad een politietussenkomst wegens een ruzie tussen u en S.Z.. Deze was al lang aan de gang. S.Z. maakte toen melding van overlast. U klopte en stampte op de muren. Hij zei ook dat hij door u werd geslagen. Er waren camerabeelden van de inkomhal van het gebouw waarop te zien was hoe u een fysieke confrontatie aangaat met een andere persoon. De verbalisanten bemiddelden tussen u en S.Z.. Nadat de verbalisanten u en S.Z. gevraagd hadden om binnen te gaan in jullie appartement, sloeg u S.Z. op het voorhoofd ter hoogte van zijn wenkbrauw waardoor hij een lichte verwonding vertoonde. Op 07.10.2022 deed S.Z. opnieuw aangifte tegen u; hij verklaarde dat vanaf het ogenblik waarop de politie het gebouw had verlaten, hij geen moment rust meer had. U was voortdurend onder invloed van alcohol en drugs en klopte zo goed als dag en nacht op de muren en de deur. U achtervolgde hem met een fles en wilde hem hiermee slaan. U bracht beschadigingen aan in het appartement en gooide overal afval. S.Z. durfde tijdens een later verhoor geen verklaring meer af te leggen. Hij zei dat hij al zoveel problemen had met u, dat hij niets meer durfde te zeggen. Hij was bang dat u hem zou komen opzoeken en hem iets ging aandoen en wilde niets vertellen uit bezorgdheid voor zijn veiligheid. Hij is uiteindelijk verhuisd.

De feiten zijn ernstig. U begaf zich gewapend met twee messen naar de studio van uw buurman, stampte tegen de voordeur en deelde enkele messteken uit, onder meer tegen de borststreek van uw slachtoffer, die van geluk mocht spreken dat hij niet ernstiger gewond geraakt is. U heeft duidelijk geen respect voor andermans fysieke integriteit. U zorgde voor grote overlast en angst in het gebouw waar u woonde en belaagde er enige tijd een andere bewoner die om die reden zelfs verhuisd is. De feiten getuigen van een onbeheerste agressiviteit en een verregaand gebrek voor andermans veiligheid, gezondheid en fysieke integriteit. U verzocht om een straf met uitstel, gekoppeld aan probatievoorwaarden, waaronder het volgen van een psychische begeleiding. De rechtbank wees dit verzoek af en was van oordeel, dat gelet op uw eerdere veroordelingen, de ernst van de feiten en uw uiterst gevaarlijke ingesteldheid enkel een effectieve gevangenisstraf gepast was. Door het gebruik van dergelijk gevaarlijk geweld, heeft u blijk gegeven van een totaal gebrek aan respect voor het leven en de fysieke integriteit van uw slachtoffer dat hierdoor getraumatiseerd werd. U moet beseffen dat dergelijke feiten niet worden getolereerd in onze samenleving.

Uw strafrechtelijk parcours vertoont een hardnekkig patroon van gewelddadig, grensoverschrijdend en antisociaal gedrag. U werd meermaals veroordeeld voor feiten waarbij u geweld gebruikte, al dan niet met wapens, en waarbij slachtoffers verwondingen opliepen. Eén slachtoffer verwondde u met een keukenmes. Het herhaald wapenbezit in combinatie met uw gedrag verhoogt het risico op ernstig geweld. Daarnaast pleegde u meerdere diefstallen en werd u ook veroordeeld wegens het verkopen van cannabis, waarmee u het risico op maatschappelijke ontwrichting verder verhoogde. Uw gedrag veroorzaakte niet alleen fysieke schade, maar leidde ook tot structurele overlast, angst en onveiligheid bij uw omgeving. Ondanks eerdere veroordelingen, waarvan 2 met uitstel, was er geen sprake van gedragsverbetering. Het geheel van deze feiten en uw houding wijzen op een verontrustend gebrek aan normbesef en een hoog risico op recidive.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen. Uit de omstandigheden die tot uw veroordelingen hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Uw houding is problematisch en kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de samenleving.

U had in België bescherming gezocht en ook gekregen. Reden te meer om hier dan ook elke vorm van misdadig gedrag achterwege te laten. Van asielzoekers mag verwacht worden dat zij zich de normen en waarden van het land waar zij naar toe gaan, proberen eigen te maken en ernaar proberen te handelen.

Voorgaande illustreert duidelijk dat uit uw persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt en dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de problemen waarmee u kampt afdoende behandeld werden. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 02.09.2025 werd u door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Nieuw Dendermonde op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Het gesprek verliep in het Engels. De vragenlijst werd samen overlopen. Twee blanco exemplaren werden meegegeven. U verklaarde deze met uw advocaat in het Nederlands in te vullen. U ondertekende de ontvangstbewijzen van de vragenlijsten hoorrecht. Er werd, op vraag van uw advocaat, een bijkomende termijn verleend om de vereiste stukken in te dienen, met als uiterste datum 12.10.2025.

Op 12.10.2025 werd de vragenlijst hoorrecht door uw advocaat overgemaakt aan de Administratie. Uw advocaat liet weten dat u ingevolge uw detentie spijtig genoeg geen stukken kon voorleggen. U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat uw moedertaal Tigrinya is; dat u Frans, Nederlands, Engels, Arabisch, Hebreeuws en Tigrinya kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds april 2019 in België bent; dat u in het bezit bent van een paspoort dat in uw huis te Antwerpen ligt en van een identiteitskaart die bij het onthaal in de gevangenis ligt; dat u kenmerken heeft van PTSS (posttraumatisch stresssyndroom) en de aanwezigheid van een psychotisch toestandsbeeld; dat u bovendien gehandicapt bent door de aanwezigheid van metaal in uw linker schouder; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de Dambruggestraat 129218 te 2060 Antwerpen; dat u een duurzame heeft met Ni. en dat zij zich in Duitsland bevindt; dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u geen familie heeft in België, dat u 2 broers heeft: WELDEAB Daniel in Duitsland (004917670326735) en WELDEAB Mussie in Zweden (0046722660470); dat u in Aarschot naar school ging om Nederlands te leren; dat u in de gevangenis ook Nederlandse lessen volgt; dat u pas in 2019 naar België kwam; dat u als kind (van uw 12 jaar tot uw 18 jaar) in Eritrea gewerkt heeft in de goudmijnen (kinderarbeid); dat u daarna naar Israël trok waar u verschillende tewerkstellingen in de horeca kende (2012-2017); dat u in 2017 vooreerst naar Italië ging waar u 2 maanden verbleef; dat u nadien naar Frankrijk ging waar u asiel aanvraagde, maar u werd geweigerd; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België. Op de vraag of u redenen heeft waarom u niet terug kan keren naar Eritrea, wordt geantwoord: "Ja, vader en jongere broer kwamen er om bij bomaanslag. Moeder leeft er niet, zij woont in Ethiopië. Hij heeft er geen enkele familie. Als hij teruggestuurd wordt, stoppen ze hem in de gevangenis of wordt hij ingelijfd als soldaat. Er is een dictatoriaal regime. Hij kan niet werken door metaal in zijn linkerschouder en kan daar niet rekenen op de nodige medische zorgen. Hij liep er PTSS op."

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Er is in casu geen sprake van een familie- en/of gezinsleven in België, zowel uit uw administratief dossier als uit het ingevuld formulier hoorrecht blijkt dat u geen familie, duurzame relatie en/of kinderen heeft op het Belgische grondgebied.

U verklaarde in het formulier hoorrecht dat u een duurzame relatie heeft met "Ni." en dat zij in Duitsland verblijft, verdere informatie verschaft u niet in dit verband en uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u vanuit de gevangenis contact onderhoudt met haar. In uw asielaanvraag verklaarde u religieus gehuwd te zijn met B. S. L. (...), nationaliteit: Eritrea. Mevrouw is niet gekend bij de Administratie. U verklaarde eveneens dat uw moeder (de naam welke u opgaf bij uw asielaanvraag: W. M. G. (...)) – niet gekend bij de Administratie) in Ethiopië woont en dat uw broers in Europa wonen, namelijk W. M. (...) in Zweden en W. D. (...) in Duitsland. Uw broers bezoeken u slechts sporadisch virtueel in de gevangenis. U hoeft niet in België te verblijven om virtueel contact met hen te onderhouden.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het

deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Op 12.07.2019 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde daarbij dat u op 04.07.2019 in België aangekomen was, u was toen 24 jaar oud. Op 24.09.2021 nam het CGVS een beslissing tot "Erkenning van de vluchtelingenstatus". Op 03.11.2021 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister. Sinds 09.03.2022 bent u in het bezit van een A-kaart

U bent heden 30 jaar oud. Het loutere feit dat u meerdere jaren in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door en in de relatief korte periode dat u in België verblijft, werd u reeds vijfmaal strafrechtelijk veroordeeld. U verbleef in de gevangenis van 21.12.2020 tot 13.04.2021, van 27.06.2022 tot 15.07.2022, en bent sinds 02.01.2023 onafgebroken gedetineerd. Volgens uw huidige detentiefiche is uw strafeinde vastgesteld op 31.03.2030. Integratie veronderstelt onder andere dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Van een economische binding met België is geen sprake. Volgens de Dolsis-applicatie was u nog nooit tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U heeft echter geen attest ingediend ter ondersteuning van deze verklaring, waardoor het een blote bewering blijft die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren en nog steeds Nederlandse les volgt in de gevangenis, is niet meer dan normaal aangezien u hier een leven wou uitbouwen en is op zich geen buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt dat de gesprekken met de terugkeerbegeleiders steeds in het Engels plaatsvonden waardoor aangenomen kan worden dat uw kennis van het Nederlandse na een verblijf van 6 jaar, nog steeds onvoldoende is om een belangrijk gesprek te voeren.

Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijk in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, waar u sinds 02.01.2023 verblijft, tot het opstellen van onderhavige beslissing (20.10.2025) nog geen bezoek van vrienden ontvangen hebt. U kreeg tot nu toe enkel bezoek van advocaten en sociale hulpverleners. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook indien u buiten België verblijft, mogelijk.

Gezien onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen verwijderingsmaatregel omvat, dient in de belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM geen onderzoek gevoerd te worden naar de bindingen met uw herkomstland.

Hoe dan ook, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die u kan doen gelden.

In uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CVGS op 23.04.2025 verklaarde u slaappillen te nemen en tweewekelijks een consultatie bij een psychiater te hebben. U zou uw psychiater een attest laten opstellen en dat via uw advocaat overmaken aan de Commissaris-generaal. Er werden echter geen stukken noch berichten overgemaakt aan het CGVS. In uw formulier hoorrecht d.d. 12.10.2025 verklaarde u gehandicapt te zijn door de aanwezigheid van metaal in uw linkerschouder, kenmerken van PTSS te vertonen en te lijden aan een psychotische toestand. Ook hiervoor werd echter geen medisch attest voorgelegd.

Voor de volledigheid wordt benadrukt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het CGVS wees er in de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus op dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, u mag derhalve (momenteel) niet teruggeleid worden naar Eritrea.

Ondanks het ontbreken van medische attesten ter onderbouwing van uw beweringen, is het belangrijk te benadrukken dat, ook indien u geen recht meer heeft op verblijf in België, u te allen tijde recht blijft behouden

op noodzakelijke medische verzorging, conform de jurisprudentie van het Grondwettelijk Hof en de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Uit niks blijkt dat u in het kader van noodzakelijke medische hulp geen toegang zou hebben tot psychiatrische bijstand indien dat nodig blijkt.

Dit betekent dat het feit dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd, geen impact heeft op uw toegang tot essentiële medische zorg

.*****

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

1.7 Op 24 november 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 1 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er werd geen synthesememorie neergelegd.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij merkt in de hoofding van haar verzoekschrift op dat haar verzoekschrift eveneens een vordering tot schorsing inhoudt. Zij onthoudt zich echter van enige verdere argumentering op dit vlak en merkt enkel in haar verzoekschrift op dat haar vordering beoogt: “*de bestreden beslissing eerst te schorsen en vervolgens te vernietigen*”.

3.2 Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de Vreemdelingenwet kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen aan de betrokkene. Daarbij heeft verzoekende partij de verplichting *in concreto* aan te tonen dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan een vaststaand, actueel en niet louter hypothetisch risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het hoorrecht, en de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Zij zet dit middel als volgt uit één:

“(…)

17. Dat verzoeker een vragenformulier mocht ontvangen, welke beantwoord door de toenmalige advocaat van verzoeker.

Dat in de bestreden beslissing het volgende wordt vermeldt aangaande de medische problematiek:

“Uw advocaat liet weten dat u ingevolge uw detentie spijtig genoeg geen stukken kon voorleggen. U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat:

...

Dat u kenmerken heeft van PTTS (posttraumatisch stresssyndroom) en aanwezigheid van een psychotische toestandbeeld; dat u bovendien gehandicapt bent door de aanwezigheid van metaal in uw linkerschouder”...

Dat in de beslissing een opsomming wordt gegeven van de verschillende veroordelingen met een korte weergave van de materiële feiten.

Dat in de beslissing verder niets te lezen is over de geestelijke gezondheid en medische problematiek.

18. Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid verplicht om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De administratieve rechter kan tevens, naast de feitelijk juistheid van de de motieven ook de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte ervan controleren (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 151).

De administratieve rechter heeft tevens een marginale toetsingsbevoegdheid, die de kennelijke onredelijkheid als grens heeft (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 152).

Beslissingen mogen met andere woorden niet op kennelijk onredelijke wijze worden genomen, dit noemt men het redelijkheidsbeginsel.

Terwijl de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de “annulatierechter” niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Rvs 25 november 2014, nr. 229.301, RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384, RvS 8 september 2008, nr. 186.088, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388,...).

Terwijl dat het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Het hoorrecht is een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99)

Terwijl artikel 21 Vw. luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”

Terwijl artikel 23 Vw. luidt als volgt:

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

19. Zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht en de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet gelet zij geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens blijkt onvoldoende uit de beslissing dat met deze belangen rekening werd gehouden zoals het een zorgvuldige overheid betaamt. Meer in het bijzonder werd geen, minstens onvoldoende, rekening gehouden met de medische problematiek van verzoeker, die al jaren kampt met PTSS en psychose(s). Alleszins had een zorgvuldige overheid in het voorliggende geval, met name een rechtsonderhorige die blijkt geeft van psychische kwetsbaarheid en beperkte ondersteuning (gelet op zijn detentie) de nodige inspanningen moeten leveren zich gedegen te laten informeren aangaande de medische toestand. Deze medische toestand is immers van belang ter beoordeling van de feiten zelf waarvoor verzoeker werd veroordeeld, en is tevens van belang teneinde te beoordelen of er nog sprake is van een actualiteit van het gevaar of bedreiging. In tegenstelling tot vroeger wordt verzoeker immers mediceenaal opgevolgd en krijgt hij antipsychotica.

Alleszins had verzoeker dienaangaande verduidelijking kunnen vragen naar de reeds meegeedeelde medische problematiek gelet, zeker wanneer sprake is van een kwetsbaarheid, een zorgvuldige overheid het hoorrecht extensief dient te interpreteren en expliciet actief dient te verzoeken om relevante medische informatie.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet. Dit middel wordt als volgt uitéén gezet:

“(…)

20. Dat in de bestreden beslissing expliciet te lezen staat dat dat er geen onderzoek dient gevoerd te worden naar de bindingen met uw herkomstland gelet de beslissing “geen verwijderingsmaatregel omvat”.

Dat verzoeker tot voor kort de vluchtelingenstatus had en in de beslissing van de CGVS uitdrukkelijk werd meegeedeeld dat een directe, of indirecte, terugkeer naar Eritrea niet toegelaten kan worden.

Dat verzoeker geen band heeft met enig ander land, noch aanspraak kan maken op een verblijfsrecht in een ander land dan Eritrea en België.

21. Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid verplicht om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De administratieve rechter kan tevens, naaste de feitelijk juistheid van de de motieven ook de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte ervan controleren (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 151).

De administratieve rechter heeft tevens een marginale toetsingsbevoegdheid, die de kennelijke onredelijkheid als grens heeft (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 152).

Beslissingen mogen met andere woorden niet op kennelijk onredelijke wijze worden genomen, dit noemt men het redelijkheidsbeginsel.

Terwijl de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de “annulatierechter” niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Rvs 25 november 2014, nr. 229.301, RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384, rVS 8 september 2008, nr 186.088, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388,...).

Terwijl artikel 21 Vw. luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”

Terwijl artikel 23 Vw. luidt als volgt:

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

(eigen onderlijning)

22. Zodat de bovenvermelde rechtsnormen werden geschonden gelet in de bestreden beslissing geen uitéénzetting wordt gegeven over de ‘bindingen’ met het herkomstland en deze verplichting – in tegenstelling tot wat uitdrukkelijk wordt beweerd – niet enkel geldt voor beslissing tot verwijdering, doch voor elke beslissing tot beëindiging van het verblijf, zoals in casu het geval.”

In haar derde middel tenslotte voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginselen van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet waarbij zij dit middel als volgt uitéén zet:

“(…)

23. Dat de beslissingnemende overheid de beslissing nam tot beëindiging van verblijf voor een derdelander, die werd erkend als statushouder in toepassing van het vluchtelingenverdrag van Genève.

Bij de beslissing tot intrekking van de status door het CGVS werd reeds beslist dat er geen sprake kan zijn van een terugleiding naar land van herkomst.

Dat uit het dossier duidelijk blijkt dat er geen andere verblijfsalternatieven zijn voor verzoeker.

Dat op basis van de wetgeving aangaande strafuitvoering er voor gedetineerden zonder verblijfsrecht (zoals bij verzoeker) enkel kan gevraagd om een vroegtijdige invrijheidstelling met oog op verwijdering of overlevering. Dit behoort echter niet tot de mogelijkheden gelet er geen terugleiding mogelijk is zonder een schending van het vluchtelingenverdrag.

Ipso facto betekent dit dus dat verzoeker hoogstwaarschijnlijk zijn volledige straf zal moeten uitzitten, zonder mogelijkheid om vervroegd in vrijheid te worden gesteld en in vooruitzicht hiervan te kunnen werken aan zijn rehabilitatie.

Een vreemdeling die zich aldus in dezelfde situatie zou bevinden, doch niet het voorwerp zou van een intrekking van zijn status als vluchteling of kan worden teruggeleid naar land van herkomst, bevindt zich aldus in een kennelijk gunstigere situatie;

Dat er geen enkele gegronde reden is om dergelijke verschil tussen in feite, gelijkaardige situaties, te bewerkstelligen.

Dat de beslissing ‘kan’ en niet ‘moet’ genomen worden, zodat het geen gebonden bevoegdheid betreft.

Dat deze beslissing kennelijk onredelijke en disproportionele gevolgen teweegbrengt voor verzoeker. Op deze manier wordt verzoeker op geen enkele wijze enig vooruitzicht geboden en worden de principes van het strafrecht, meer in het bijzonder, de kans op rehabilitatie, volledig ondermijnt.

24. Terwijl artikel 3 EVRM het bepaalt dat: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid verplicht om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De administratieve rechter kan tevens, naast de feitelijk juistheid van de de motieven ook de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte ervan controleren ("10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming", Die Keure, 2017, 151).

De administratieve rechter heeft tevens een marginale toetsingsbevoegdheid, die de kennelijke onredelijkheid als grens heeft ("10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming", Die Keure, 2017, 152).

Beslissingen mogen met andere woorden niet op kennelijk onredelijke wijze worden genomen, dit noemt men het redelijkheidsbeginsel.

Terwijl artikel 21 Vw. luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid"

Terwijl artikel 23 Vw. luidt als volgt:

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

(eigen onderlijning)

25. Zodat bovenvermelde rechtsnormen worden geschonden gelet kennelijk onredelijk wordt besloten om op heden het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Door deze beslissing komt verzoeker in een situatie die hem geen enkele realistische uitweg biedt op een vervroegde invrijheidstelling (zoals elke andere gedetineerde) en bijgevolg scheidt zij een situatie die in strijd is met verbod op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing."

4.2 Omwille van de onderlinge samenhang worden de verschillende middelen samen behandeld.

4.3 In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar derde middel de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM, maar dat zij deze bewering niet verder uitwerkt dan een loutere vermelding van dit artikel.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.4 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij op de bestreden beslissing houdt in dat deze beslissing vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld dient te worden.

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op

om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.8 Verwerende partij heeft op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet beslist om het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen. Dit precieze artikel bepaalt immers dat:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Verwerende partij is daarbij van oordeel dat uit de handel en wandel van verzoekende partij een duidelijk gevaar blijkt voor de openbare orde en zij door haar gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

4.9 Verzoekende partij is doorheen een veelal theoretisch opgesteld verzoekschrift echter van mening dat er ondanks haar vermelding van haar medische problematiek geen motivering voorzien is ten aanzien van haar geestelijke toestand en deze problematiek. In dit verband merkt verzoekende partij op dat zij intussen medicinaal opgevolgd zou worden en antipsychotica zou krijgen. Daarnaast zou zij met geen enkel land een band hebben dan België of Eritrea en al evenmin elders aanspraak kunnen maken op een verblijfsrecht. De bestreden beslissing zou met name niet ingaan op de band met haar land van herkomst. Doordat er geen alternatieven zijn voor het verblijf van verzoekende partij zou zij door de bestreden beslissing in een kennelijk minder gunstige positie zitten dan andere gedetineerden nu zij niet voordien in vrijheid gesteld zou kunnen worden of aan een vorm van rehabilitatie zou kunnen werken.

4.10 De Raad merkt op dat verzoekende partij nergens ingaat op het duidelijke gevaar dat zij uitmaakt voor de openbare orde en nationale veiligheid. De bestreden beslissing gaat nader in op het palmares aan veroordelingen en strafbare feiten dat verzoekende partij op een relatief korte tijd op het Belgisch grondgebied heeft opgebouwd.

Verwerende partij besluit terecht dat het strafrechtelijk parcours van verzoekende partij getuigt van een hardnekkig patroon van gewelddadig, grensoverschrijdend en antisociaal gedrag. De veroordelingen leiden in geen enkel geval tot een verandering van gedrag. Er is sprake van verontrusting gebrek aan normbesef en een hoog risico op recidive. Dit geheel leidt ertoe dat verwerende partij terecht besluit dat de levenshouding van verzoekende partij problematisch is en leidt tot ernstige gevolgen voor de veiligheid van de samenleving. Dergelijk problematisch gedrag kan ook voor de toekomst niet als onbestaande beschouwd worden en de kans op recidive is zeer groot. Het beëindigen van het verblijfsrecht wordt door verwerende partij wordt dan ook terecht aanzien als een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de openbare orde ter preventie van strafbare feiten gelet op de werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die uitgaat van verzoekende partij voor de samenleving hier te lande.

4.11 Bij een dergelijke beëindiging van het verblijfsrecht voorziet de Vreemdelingenwet in het artikel 23 dat:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.”

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk ingaat op de persoonlijke situatie van verzoekende partij en ook vermeldt waarom de voorliggende bestreden beslissing noodzakelijk genomen dient te worden ten aanzien van verzoekende partij.

4.12 De bestreden beslissing gaat ook nader in op de andere elementen die betrekking hebben op de persoon van verzoekende partij.

In zoverre verzoekende partij er zich (beknopt) over beklagt dat haar hoorrecht geschonden zou zijn, merkt de Raad op dat haar herhaaldelijk de kans geboden werd om haar standpunt met betrekking tot de bestreden beslissing te uiten. Zij werd gehoord door verschillende personen en ten laatste ook in kennis gesteld van een formulier in het kader van dit hoorrecht. Er werd haar zelfs een bijkomende termijn gegeven om gefundeerd te kunnen antwoorden op haar laatste mogelijkheid om haar standpunt voor te dragen.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet voor te liggen en de argumentering faalt op dit vlak dan ook in rechte en in feite.

4.13 Verzoekende partij beklagt er zich met name over dat er geen rekening gehouden zou zijn met haar beweerdelijk ernstige gezondheidstoestand. Hiervoor beroept verzoekende partij zich op de inhoud van artikel 23 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, voorziet artikel 23 van de Vreemdelingenwet niet in een toetsing van de medische toestand van een betrokken persoon. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij wel degelijk de elementen die haar bij het nemen van de beslissing op dat vlak bekend waren, heeft afgewogen en meegenomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Enige onzorgvuldigheid vanwege verwerende partij blijkt hier dan ook uitdrukkelijk niet uit.

4.14 Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog bijkomende stukken om haar medische toestand verder te staven.

Hierbij merkt de Raad op dat hij voor het beoordelen van de wettelijkheid van de bestuurlijk beslissing zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing en rekening dient te houden met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Bovendien bieden deze gegevens op geen enkele wijze ook maar enige informatieve meerwaarde vermits hieruit enkel blijkt dat verzoekende partij tot in het recente verleden regelmatig medicinaal behandeld werd. Enige medische vaststelling van een PTSS-syndroom blijkt hieruit niet en beperkte perioden van medicamenteuze zorg die ook in het verleden al aanwezig waren, kunnen niet leiden tot het besluit dat de bestreden beslissing onoordeelkundig tot stand gekomen zou zijn. Bovendien waren deze elementen voor het grootste deel reeds bekend voor het nemen van de bestreden beslissing en werden zij onder meer bij gebrek aan stukken als onvoldoende ernstig beschouwd om de uiteindelijke uitkomst van de bestreden beslissing te kunnen beïnvloeden.

4.15 Door verzoekende partij wordt nog aangevoerd dat er geen beoordeling gemaakt werd van haar band met haar land van herkomst. De Raad stelt zich de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit argument op te werpen nu duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen sprake is van enige terugkeer naar het land van herkomst en dit ook uitdrukkelijk door het CGVS als niet verenigbaar geacht wordt wat tevens een beoordeling inhoudt van haar band met haar herkomstland. Verzoekende partij wenst bovendien kennelijk ook niet naar dit land van herkomst terug te keren.

4.16 Dat verzoekende partij geen enkele band heeft met enig ander land dan België of Eritrea blijkt al evenmin uit het administratief dossier. Verzoekende partij heeft immers aangegeven een duurzame relatie te hebben met iemand in Duitsland alwaar ook minstens één van haar broers zou verblijven. Daarnaast zou haar moeder in Ethiopië wonen en zou een broer van verzoekende partij in Zweden verblijven.

4.16 Het feit dat verzoekende partij door de bestreden beslissing in de toekomst mogelijks niet van alle gunsten inzake strafuitvoering zou kunnen genieten, is uiteraard volledig te wijten aan het gedrag van verzoekende partij zelf.

Terecht merkt verwerende partij op dat verzoekende partij in België bescherming zocht en deze haar ook geboden werd. Dit zou verzoekende partij er dan ook moeten toe aanzetten om eender welke vorm van misdadig of antisociaal gedrag af te zweren en te werken aan een integratie in de samenleving waar zij voor heeft gekozen met de bijhorende normen en waarden.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE